

zvláštní ustanovení zákona, v němž práva zaměstnaného přesně jsou vymezena.

Slušelo proto v tomto směru odůvodněnému dovolání vyhověti a onu část žalobní prosby, pokud se toho domáhá, aby žalovaný vykonal přísahu, jako v zákonu neodůvodněnou zamítnouti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 1. června 1920, Rv-I 218/20.

—r.

I ve věcech nájemních dlužno užití předpisů civ. řádu soudního o věcech nepatrných, byl-li předmět sporu v žalobě na zrušení smlouvy nájemné a vyklizení oceněn na 100 K a žalovaná strana proti tomu ničeho nenamítala.

Spor zahájený o žalobě znějící na zrušení smlouvy nájemní o okamžité vyklizení pronajatého bytu, v níž žalující strana ocenila zájem na sporu na 100 K, projednán byl okresním soudem v řádném řízení a žádosti žalobní bylo vyhověno.

Odvolání soudem odvolacím bylo odmítnuto jako nepřipustné.

Dovolací stížnost proti usnesení tomu byla nejvyšším soudem rovněž odmítnuta z těchto důvodů:

Žalobci prohlásivše v žalobě, že oceňují svůj zájem na sporu na 100 K, udali takto hodnotu předmětu sporu (sr. § 59. j. n.). Ježto jde o spor ze smlouvy nájemní, jenž podle § 49. č. 5 j. n., nehledíc na hodnotu předmětu, přikázán jest okresnímu soudu ku projednání a rozsouzení, takže hodnota předmětu sporu nebyla důležitou pro určení příslušnosti, nebyli žalobci ovšem povinni udati tuto hodnotu v žalobě (§ 56. odst. 2 j. n.). Když přes to tak učinili, nemohlo ocenění předmětu sporu zůstatí bez povšimnutí a platilo na každý způsob proti žalobcům. Pro žalovanou ocenění to o sobě závažným nebylo, neboť dle posledního odstavce § 60. j. n. má ocenění předmětu sporu v žalobě obsažené takovýto závazný účinek pro odpůrce jen co do příslušnosti. Žalovaná mohla tedy zajisté namítati a dokazovati, že ocenění žalujícími vykonané není správné. Když toho opomněla, jest ocenění také v účelní směrodatné, pokud jde o otázku, lze-li použití zvláštních ustanovení §§ 448. a násl. c. ř. s. Hledíc pak k ustanovení § 448. c. ř. s. nemůže býti pochybnosti, že v tomto případě jde o věc nepatrnou. Nesprávný jest názor žalované, že ve věcech nájemních nelze užití předpisů civ. řádu soudního o věcech nepatrných. Ustanovení druhého odstavce § 4. zák. ze

dne 27. dubna 1873 č. 66 ř. z. (zákonem ze dne 1. března 1876 č. 23 ř. z.), že žaloby ze smlouvy nájemní nebo pachtovné, pokud není jimi výhradně vymáháno nájemné nebo pachtovné, nehodí se k jednání v řízení bagatelním, nebylo převzato do civ. řádu soud. Patrně proto, že sporné řízení ve věcech nájemních a pachtovních podle civ. řádu soudního provádí se zásadně dle všeobecných ustanovení pro řízení před okresními soudy platných, od nichž stanoveny jsou jen některé odchylky v III. dílu šesté části civ. řádu soud. Zejména tam, kde, jako v tomto případě, řízení nebylo zavedeno o výpovědi nebo příkazu na odevzdání, po případě převzetí, nýbrž o řádné žalobě, přimyká se řízení celkem k řízení o jiných žalobách u okresního soudu podávaných toliko s výjimkami v §§ 573. až 575 c. ř. s. uvedenými a dlužno tedy, nepřesahuje-li hodnota sporného předmětu 100 K, postupovati podle § 448. a násl. c. ř. s. Že soud první stolice v tomto případě toho nedbal, nevadí, neboť věc nepřestala proto býti věcí nepatrnou. Ve věcech nepatrných však rekurs proti usnesením soudu odvolacího vůbec jest vyloučen (posled. odst. § 517. c. ř. s.) Rekurs žalované jest tedy nepřipustný a bylo jej odmítnouti. Všeobecné ustanovení § 519. č. 1 c. ř. s. tu neplatí. Vzhledem ku zvláštnímu předpisu posledního odstavce § 517. c. ř. s. platí pouze tenkrát, nejde-li o věc nepatrnou.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 24. února 1920, čj. R-I 86/20-1. R. z. s. Dr. J. Říha.

Hospodářské rady nejsou orgány státními.

Usnesením krajského soudu v Uh. Hradišti ze 17. dubna 1920 čis. j. Cg II. 377-5-19 byla žaloba na zaplacení 4627 K 50 h s přísl. odmítnuta z těchto důvodů: Ze souhlasného přednesu stran jde na jevo, že žalobce poslal dne 23. září 1919 povoz s nákladem vajec na nádraží v Bzenci-Písku, že povoz ten byl v Uh. Ostrohu zadržen, vejce zabavena a prodána. Dle tvrzení žalobce zadržel povoz J., zavolal členy hospodářské rady, v žalobě vyjmenované, tyto dle rady J. nařídili vozkovi, aby se vrátil a vejce složil na obecním úřadě. Žalobce, jenž u starosty v přítomnosti všech žalovaných žádal vrácení vajec, případně sečkáni s jich prodejem, byl s touto žádostí odmítnut, žalovaní vejce prodali za 3536 K 50 h, žalobce stály tyto vejce 8164 K, následkem čehož tento vymáhá žalobou na žalovaných rozdíl těchto dvou obnosů a to částku 4627 K 50 h. — Žalovaní naproti tomu tvrdí že vejce zabavil strážník, ohlásil to starostovi obce a ten teprve po úřadě se členy hospodářské rady dal vejce zabaviti a prodati. Okolnost,